

HỒI THỨ BỐN MƯỜI

KHÁCH LẠ DƯỚI SƠN CỐC

Dật Tư biết Thất Nhu Âm Thủ và Thất Nhu Huyết ảnh đều là tuyệt nghệ làm cho Thất Nhu Âm Ma Sở Lục Châu nổi tiếng, oai thế lợi hại không thể tưởng tượng được, rất khó chống đỡ, nên nàng cau mày lại, tự cảnh giác và nghĩ ngợi cách đối phó.

Lục Châu nổi khùng rồi, chỉ đưa mắt nhìn bốn xung quanh với xem trên không có chim bay qua hay không?

Một lát sau, ở ngọn núi đối diện bỗng có hai con chim ưng bay tới. Lục Châu nhặt một hòn đá to bằng nắm tay, nhằm hai con chim ấy ném luôn.

Lục Châu chỉ thuận tay ném một cái nhưng sức lực mạnh vô cùng, hòn đá đi nhanh như bay và có tiếng kêu "veo veo" xuyên qua giữa hai con chim ưng đang bay nhanh như điện chớp.

Tất nhiên hai con chim ưng phải hốt hoảng mà mỗi con bay sang một bên.

Lục Châu đột nhiên mở mồm rú lên một tiếng thật lớn. Tiếng rú của y thị cũng như tiếng sấm, nhưng kêu hơn tiếng rú của Dật Tư vừa rồi.

Y thị vừa rú kêu, hai con chim ưng đang bay sang tả hữu hai bên đều bị tiếng rú chấn động như đã chết và song song rớt cả xuống thung lũng, thị biểu diễn như vậy, hiển nhiên còn cao minh hơn Dật Tư, không những vừa rú lên một tiếng đã làm cho hai con chim ưng cũng bị rớt xuống dưới vực thẳm mà trước khi hạ hai con bay sang hai bên, rồi mới rú lên để tỏ tiếng rú của y thị rất oai mãnh mà chả phải chăm chú như Dật Tư vừa rồi.

Dật Tư không ngờ nội gia chân lực của Lục Châu lại luyện tới mức xuất thần nhập hoá như vậy, nàng tự biết mình không phải là địch thủ của đối phương liền ưỡn oải thở dài một tiếng rồi nói:

-Sở đại tử, Tiên Thiên chân khí của đại tử đã luyện tới mức siêu phàm nhập thánh, Dật Tư tự biết tài ba của mình hãy còn non nớt, không dám dùng châu châu đá voi, và lấy trứng chọi với đá. Tiểu muội nhận thua cả ba trận. Tùy ý đại tử muốn xử trí như thế nào để trả thù tiết hận cho con gái cưng đã bị giết chết.

Lục Châu rất đắc trí cười khẩy đáp:

-Dù sao tiên tử cũng không hổ thẹn là người chưởng môn của một môn phái và cũng là người thức thời.

Y thị chưa nói xong dưới thung lũng mà hai con chim ưng vừa rớt xuống, bỗng có tiếng cười hà hà rất quái dị rất hùng hồn vọng lên. Tiếp theo đó, lại có tiếng cười nói:

-Sở Lục Châu người đừng có đắc trí vội Tạ tiên tử đã nói lầm; sự thực Thiên Tiên chân khí của người có luyện tới mức siêu phàm nhập thánh đâu, chỉ có mặt dày vô sỉ của người thì mới tới mức độ ấy thôi.

Lời nói đó không những khiến Lục Châu nghe thấy phải ngạc nhiên, mà Lưu Vân Tiên tử cũng ngạc nhiên nốt. Đồng thời nàng còn không hiểu người lên tiếng nói đó là ai? Vì việc gìmà lại chỉ trích Lục Châu một cách nghiêm nghị như thế?

Chỉ trong nháy mắt, dưới sơn cốc đã có một bóng người nhảy lên nhanh như một cơn gió lốc.

Người này là một thư sinh mặc áo quần màu huyền, tuổi trạc ba mươi bảy, ba mươi tám, trông rất tao nhã và phong lưu.

Vừa rồi Dật Tư với Lục Châu dùng Tiên thiên Vô hình cương khí trước sau chấn động ba con chim điêu bay qua trên không chết rớt xuống dưới sơn cốc. Nay cả ba con chim ấy đều ở trong tay của thư sinh đó.

Dật Tư vừa trông thấy thư sinh áo huyền, trong mắt có một phong thái siêu phàm, nàng đoán chắc thư sinh này thể nào cũng là một kỳ khách tuyệt vời, có võ công rất cao thâm. Đồng thời nàng còn cảm thấy vẻ mặt thư sinh quen thuộc lắm hình như đã gặp ở đâu rồi, mà nhất thời không sao nhớ ra được.

Lục Châu trông thấy thư sinh áo huyền vừa hiện thân, đã như trông thấy ma quỷ vậy, kinh hoảng vô cùng, rú lên một tiếng thực dài, vội cầm đầu chạy nhanh như điện chớp.

Xưa nay Âm Dương Song Ma vẫn ngạo thị bát hoang, oai trấn bốn bể, mà sao bây giờ Sở Lục Châu lại phải sợ người này, không dám nói nửa lời vừa trông thấy mặt đã đào tẩu ngay. Tình cảnh ấy là cho Dật Tư càng thêm ngạc nhiên.

Nàng vừa nhìn ba con chim ưng ở trong tay thư sinh vừa nghĩ:

"Võ lâm kỳ khách này có lai lịch thế nào mà khiến Lục Châu vừa mới trông thấy đã phải kinh hoàng bỏ chạy ngay như vậy?"

Thư sinh áo huyền thấy người chưởng môn của phái Điểm Thương cứ trở mắt lên nhìn liền thất cười hỏi:

-Tạ tiên tử cách biệt lâu ngày sao chưa chi tiên tử đã quên tại hạ rồi.

Thấy thư sinh nói như vậy, biết là người quen nhưng nhất thời Dật Tư cũng không sao nghĩ ra được tên họ và thân phận đối phương như thế nào.

Thư sinh cười ha hả ngâm rằng:

"Mạc đạo nhân sinh nan tái thiếu

Môn tiên lưu thủy thượng năng Tây"

Tạm dịch:

"Chớ nói đời người không trở lại,

Nước kia còn thể ngược về Tây"

Đó là hai câu trong bài từ "Hoán Khê Sa" của Tô Đông Pha ẩn sĩ.

Dật Tư vừa nghe thư sinh nọ ngâm tới hai câu thơ đó đã vỡ nhẽ ra ngay, liền kêu "ủa" một tiếng và với giọng kinh ngạc đáp:

-Tạ Dật Tư không ngờ lại được gặp Vân Vụ Tiên Khách Phạm lão tiên sinh, trước kia da mồi tóc bạc, mà nay đã biến thành mặt hồng tóc đen.

Phạm Long Sinh mỉm cười nói tiếp:

-Tạ tiên tử, bốn chữ Phạm lão tiên sinh đã không còn, từ nay trở đi Tạ tiên tử nên gọi mỗ là Phạm huynh thì hơn.

Dật Tư mỉm cười gật đầu và đổi giọng hỏi:

-Cách biệt không lâu mà Phạm huynh đang tóc bạc da mồi mà biến thành mặt hồng tóc đen, vì thế mà Dật Tư tôi không nhận ra.

Phạm Long Sinh vừa cười vừa nói tiếp:

-Độc Cô lão đệ của mỗ đâu mỗ đang kiểm y cảm ơn và để cho y được trông thấy mặt cũ của Phạm đại ca này.

Dật Tư thở dài một tiếng rồi đáp:

-Nếu Độc Cô biểu đệ trông thấy Phạm huynh cái lão hoàn đồng như thế này?

Long Sinh lắc đầu vừa cười vừa đáp:

-Nào tôi có kiếm được tiên dực cái lão hoàn đồng gì đâu? Đó chỉ là nghe theo lời chỉ điểm của Độc Cô lão đệ hết sức khoan tâm và không tin không vấn hồi nổi thanh xuân, .. rồi tôi đi ngao du Đông Hải, leo lên núi Thái Sơn một phen. Quả nhiên tôi lấy lại được phong độ và thần thái đã mất mát từ hồi ba mươi năm về trước.

Dật Tư mỉm cười đỡ lời:

-Nếu Độc Cô Sách nhìn thấy Phạm huynh ngày hôm nay thì thế nào y cũng an ủi vô cùng. Nhưng tiếc thay bây giờ không biết y sống chết ra sao và tung tích ở đâu hiện giờ cũng không rõ.

Nói xong, nàng bèn kể lại những chuyện sau khi rời khỏi núi Vân Vụ như thế nào cho Phạm Long Sinh hay.

Nghe xong, Long Sinh vội đỡ lời:

-Tạ tiên tử cứ yên tâm, lệnh biểu đệ quyết không bị nguy hiểm gì đâu, vì Phạm Long Sinh tôi sở trường về môn xem tướng. Lúc tôi dính giao với Độc Cô Sách, đã thấy rõ chuyển đi La Phù này của y tuy có tai nạn nho nhỏ nhưng không việc gì cả, và còn vì hoạ được phúc là khác, nên tôi mới tạm lo việc mình trước. Bằng không tôi đã sớm ngấm ngầm đi theo các người để giúp một tay đấu với vợ chồng Dương Thúc Độ rồi.

Dật Tư nghe thấy Long Sinh nhắc nhở đến vợ chồng Thúc Độ, mới nghĩ đến tình cảnh kỳ lạ vừa rồi, liền mỉm cười hỏi:

-Phạm huynh, năm xưa vợ chồng Âm Dương Song Ma nổi tiếng cùng với huynh một thời, võ công của Lục Châu quả đã luyện tới mức siêu phàm nhập thánh, trong

người lại có Thất Nhu Huyết ảnh y, Đoạt Hồn Bạch Ngọc câu, những thứ khí giới cực kỳ hung ác và lợi hại không thể tưởng tượng được, tính nết lại kiêu ngạo tuyệt luân. Tại sao vừa rồi y thị vừa trông thấy Phạm huynh đã hoảng sợ đến mất hồn vía mà phải cắm đầu ù té chạy như thế? Đến giờ Dật Tư tôi vẫn chưa hiểu nguyên nhân ra sao?

Long Sinh tùm tùm cười đáp:

-Tuy năm xưa ngang tài nhau, nhưng từ khi cách biệt đến giờ đôi bên đều gắng công khổ luyện, dù tài ba của tôi có hơn được Lục Châu một chút nhưng chỉ có giới hạn nào thôi chứ không thể hơn y thị là bao. Vậy tại sao y thị lại tỏ ra sợ hãi tôi như thế? Cổ nhân vẫn thường nói: "Người ta không làm gì trái với lương tâm thì canh ba cũng không sợ ma gõ cửa". Chính Lục Châu đã làm một việc trái với lương tâm và không ngờ lại bị tôi nắm được đằng chuôi. Tôi đã có tiếng là bẻm mép, hễ ai có tật gì là không bao giờ tôi chịu buông tha hết, nên y thị trông thấy tôi cho là một kẻ câu hồn ác quỷ mà phải hoảng sợ ôm đầu ù té chạy như thế.

Dật Tư vừa cười vừa hỏi tiếp:

-Phạm huynh ngẫu nhiên đi qua dưới thung lũng, bỗng thấy chim ưng rớt xuống, để ý xem xét mới biết tôi với Lục Châu đang đấu ở trên này. Nhưng làm thế nào mà Phạm huynh lại lộ trần được việc làm trái với lương tâm của y thị như thế?

Vứt ba con chim ưng chết xuống đất, Long Sinh mỉm cười hỏi lại Dật Tư rằng:

-Tạ tiên tử, ba con chim ưng ăn thịt người này có phải bị Tiên Tử với Lục Châu đã dùng Tiên Thiên Vô Hình cương khí chấn động chết mà rớt xuống dưới chân núi đấy không?

Thở dài một tiếng, Dật Tư có vẻ hồ thẹn đáp:

-Phải, tôi chỉ có thể giết nổi một con thôi. Còn Lục Châu không những giết được hai con, và trước khi giết, lại còn dùng đá xua đuổi cho hai con bay sang hai ngã trước rồi mới cất tiếng rú giết chết chúng sau, nên Dật Tư tôi tự nhận thấy mình với y thị không khác gì trứng chọi với đá thì địch sao nổi, và đã vui lòng để cho y thị muốn xử lý thế nào cũng được.

Long Sinh lắc đầu thở dài nói tiếp:

-Người hiệp sĩ chân chính dễ bị mắc hờm thực. Bọn tà ma ác quỷ việc ác độc và xảo trá thế nào cũng dám làm cả. Tạ tiên tử thử xem lại ba con chim ưng này, xem cái chết của chúng có giống nhau không đã?

Dật Tư vội cúi đầu nhìn kỹ, mới hai ba con chim ấy chỉ có một con là chết một cách an nhàn, còn hai con kia thì mồm mũi đều có máu đen rỉ ra, cái chết của chúng trông rất thảm khốc.

Xem xong ba con chim, Dật Tư thất thanh hỏi:

-Chẳng lẽ hai con chim này bị chất độc gì giết chết chứ không phải bị Tiên Thiên Cương khí chấn động hay sao?

Long Sinh cười khẽ mấy tiếng, ngấm ngấm vận thần công lên, giơ tay ra chộp trống không một cái, hai con chim chết đã tự động bay lên và có hai điểm ánh sáng rất nhỏ tự trong người của hai con chim ấy bay ngay vào trong tay của thư sinh họ Phạm ấy liền.

Dật Tư kinh hoảng hỏi:

-Cái đó là...

Không đợi nàng nói tiếp Long Sinh đã chìa tay cho nàng trông thấy trong gan bàn tay của y đã có hai mũi kim nhỏ bằng sợi tóc màu đỏ như máu vậy. Rồi thư sinh cười khẽ nói tiếp:

-Hai mũi kim này là Thất Nhu huyết ảnh trâm của Sở Lục Châu đấy. Chắc tiên tử không ngờ một người có tên tuổi như Sở Lục Châu trong khi dùng đá xua đuổi hai con chim lại ngấm ngấm dùng hai mũi kim độc này để giết chết chúng. Rồi lại còn làm ra vẻ thần kỳ, cố ý rú lên một tiếng giả bộ đồn Tiên Thiên Cương khí để giết chết hai con rớt xuống sơn cốc phải không.

Thoạt tiên Dật Tư cau mày lại gượng cười nhưng sau nàng lại tỏ vẻ thắc mắc không hiểu hỏi lại Long Sinh rằng:

-Thế ra Lục Châu đã làm một việc trái với lương tâm như thế. Thảo nào y thị vừa trông thấy Phạm huynh ở dưới sơn cốc bước lên tay cầm ba con chim, đủ làm cho y thị nhục nhã mà phải biến sắc mặt ôm đầu ù té chạy ngay. Nhưng Dật Tư tôi vẫn biết công lực của mình còn kém y thị xa, trong ba trận đấu chưa chắc đã thắng nổi y thị một trận. Vậy sao y thị còn giở trò xảo quyết này ra cố ý làm ra vẻ thần kỳ như thế, nên mới "vẽ hổ không thành hoá ra chó" mà để Phạm huynh bắt được quả tang như vậy. Mong Phạm huynh giải thích cho Dật Tư hay điều ấy.

Long Sinh mỉm cười đáp:

-Nghe lời của tiên tử vừa nói tôi đã đoán ra được mấy thành vấn đề tại sao y thị giở cái trò xảo quyết ấy ra. Bây giờ tôi xin phân tích ra từng điểm một để chúng ta cùng nghiên cứu xem có đúng hay không?

Dật Tư gật đầu tán thành.

Long Sinh nói tiếp:

-Tiên Thiên Vô Hình cương khí vốn dĩ là tuyệt học của chính phái. Khi tiên tử biểu diễn tôi vừa đi qua bên dưới sơn cốc, nghe thấy đã hiểu pho thần công này của tiên tử đã luyện tới mức độ hữu nhập vô, rồi lại do vô sinh hữu, và tiếng rú như sợi tơ dần dần lớn như tiếng sấm, mới chấn động được chim ưng bay qua trên không bị chết như thế. Kể hoả hầu của tiên tử đã luyện tới mức tinh thần và tối cao rồi.

Dật Tư bẽn lễn gượng cười đáp:

-Sao Phạm huynh lại khen Dật Tư như thế? Chắc công lực hèn mọn ấy ở trước mặt huynh với Lục Châu có khác gì đom đóm đứng trước ngọn đèn thực sáng không?

Long Sinh lắc đầu:

-Cái đó là do tiên tử đã khiếp sợ hư danh của bọn Hỗn thế ma đầu chúng tôi mà đã tự che lấp lương tri của mình đi. Nói đến chuyện ra tay đánh nhau thì vì chúng tôi là bọn bàng môn tả đạo, có thể không cần e dè ngại ngùng gì cả nên cứ chuyên tâm nghiên cứu các môn võ công âm độc, và khi ra tay cũng không bao giờ biết nương tay tha thứ cho ai hết. Như vậy, võ công của chúng tôi bao giờ cũng lợi hại và mạnh hơn của các nhân vật danh môn chính phái nhiều là thế. Nhưng đối với môn nội công thượng thừa Tiên Thiên Vô Hình cương khí chúng tôi thấy học quá phức tạp, nên sự thành tựu không bao giờ có thể tinh thuần bằng các vị bên danh môn chính phái.

Dật Tư cau mày vừa cười vừa nói tiếp:

-Chả lẽ Phạm huynh bảo Tiên Thiên Vô Hình cương khí của Lục Châu còn thua kém môn thần công ấy của Dật Tư tôi hay sao?

Long Sinh mỉm cười đáp:

-Vợ chồng Song Ma nổi danh đã lâu, võ công lại rất cao siêu tất nhiên chúng phải biết hơn những tà ma ngoại đạo thường. Nhưng theo sự ước đoán của tôi cũng có thể rõ đại khái tình hình của y thị. Về môn Tiên Thiên Vô Hình cương khí. Nếu y thị muốn bắt chước đúng như tiên tử hay thắng hơn tiên tử một chút, tôi cho rằng việc này không khó khăn lắm. Nhưng muốn y thị thắng hơn tiên tử nhiều thì y thị không thể nào làm nổi.

Đến lúc này Dật Tư mới biết lời nói của Long Sinh là thực chứ không phải khiêm tốn lấy lòng mình nên nàng mỉm cười hỏi tiếp:

-Sao Phạm huynh vừa nói Lục Châu có thể thắng được tôi chút ít, như vậy hà tất y thị lại còn giở trò ấy ra để mang nhục vào thân như vậy?

Long Sinh hờ hững đáp:

-Vấn đề này là do y thị quá tự phụ, coi đối thủ quá thấp nên mới nói khoác. Nhưng sau thấy căn bản nội công với Vô Hình cương khí của tiên tử đều thâm hậu và vững chắc hơn người, còn đấu chưởng và đấu kiếm hai trận ấy, tiên tử không nóng nảy, không hấp tấp, thủ nhiều công ít, mà xen lẫn diệu khuyết độc đáo của phái Điểm Thương thì trong một trăm hiệp y thị không thể nào thắng nổi tiên tử đâu.

Dật Tư vừa nghe vừa gật đầu lia lịa. Long Sinh đưa mắt liếc nhìn sườn núi bên phải một cái, rồi vừa cười vừa nói tiếp:

-Y thị đã trót nói khoác rồi không sao hối cải được nữa, tất nhiên chỉ có một cách là mạo hiểm mà lợi dụng môn Huyết ảnh thần tâm để giở cái trò xảo trá ấy ra,

giết chết hai con chim ưng một lúc, khiến tâm thần của tiên tử bị lung lạc trước. Tối khi đấu chưởng, đấu kiếm thì tiên tử thể nào cũng mất bình tĩnh, thế là y thị có cơ hội thủ thắng ngay.

Nghe tới đó Dật Tư mới vờ nhẽ gật đầu thờ dài nói tiếp:

-Sự phân tích này của Phạm huynh thật là hợp tình hợp lý không khác gì đã thấy rõ hết tâm phế của Lục Châu vậy. Dật Tư tôi rất lấy làm hổ thẹn, có thể mà cũng không hay biết tí gì, mà lại còn trúng phải âm mưu độc kế của y thị, chịu cú đầu nhận thua và để cho y thị tha hồ xử trí thế nào cũng được!

Long Sinh thấy nàng rầu rĩ và hổ thẹn như vậy liền an ủi rằng:

-Tạ tiên tử, mưu mô của Lục Châu tuy khôn ngoan và xảo trá thực, nhưng khi nào ông trời lại dung túng cho kẻ gian làm bậy. Cổ nhân đã nói: "Ngừng đầu ba thước, đâu đâu cũng có thần thánh", thực không ngoa chút nào tiên tử thử nghĩ xem nếu không vì xác mấy con chim ưng rớt mà Long Sinh tôi lại đi qua nơi đó, thì làm sao mà ngờ được Tạ tiên tử đang đấu thí mạng với Sở Lục Châu ở trên đỉnh núi này?

Nói tới đó, Long Sinh quay người hướng xuống dưới sườn núi bên phải trầm giọng quát hỏi:

-Ai đang ở dưới sườn núi kia, nếu không hiện thân ra, thì đừng có trách Phạm Long Sinh này giở trò bá vương thỉnh khách đấy.

Lời nói chưa dứt, thì dưới sườn núi đã có tiếng cười ha hả và bóng người thấp thoáng một cái, Long Sinh đã thấy một người đàn bà chỉ còn một nửa tóc trên đầu, chột một mắt, trông rất xấu xí ghê tởm, nhưng vẻ mặt lại rất hiền từ, người đó là Bạch Phát Thánh Mẫu.

Những năm gần đây oai danh của Tiêu Anh đã trấn nhiếp giang hồ cho nên Phạm Long Sinh tái hạ sơn không lâu, mà khi trông thấy hình dáng của bà ta, cũng đoán được lai lịch và thân phận ngay. Hơn nữa, Long Sinh đã được Dật Tư kể cho nghe chuyện đã xảy ra ở trên núi Lãnh Vân Phong.

Vì vậy, Long Sinh vừa trông thấy mặt Tiêu Anh, đã rất kính phục, chấp tay vái chào và mỉm cười nói:

-Tiêu Thánh Mẫu bỏ dao đồ tể xuống đã biến thành Phật, khiến Phạm Long Sinh tôi kính phục vô cùng. Xin thứ lỗi cho tôi vừa lỡ lời thất lễ.

-----oOo-----